

àngelsTALKS. Col·loquis a càrrec d'artistes i filòsofs

àngels barcelona presenta una sèrie de col·loquis en què un artista i un pensador debaten un seguit de tòpics que formen part de les seves línies d'investigació, materialitzats, en el cas de l'artista, en una obra d'art visual o, en el cas del pensador, en un text assagístic. Sovint les experimentacions formals són més freqüents que la divisió tradicional. Ha sorgit una nova zona entre ambdues disciplines? S'ha esgotat la possibilitat d'escriure sobre una obra o materialitzar un pensament? Què es perd en aquest exercici de traducció d'un format a l'altre, de transmutació de l'obra en text?

Aquest projecte es presenta com un exercici no només d'interpretació sinó de comprensió de l'altre, de la seva aproximació, sempre diferent, a un mateix discurs, un tòpic que esdevé el marc des del qual encetar la conversa: hospitalitat, angoixa, velocitat, memòria urbana, mirades, performativitat i desig.

Tant la investigació artística com la teorització acadèmica ens permeten replantejar diversitat de qüestions: com volem viure, com voler que el nostre cos sigui tractat, com volem governar-nos i ser governats, entre d'altres. àngelsTALKS s'insereix en un espai que va més enllà de la disciplina, on es troben el fet artístic i la teorització acadèmica.

àngelsTALKS és un projecte organitzat per àngels barcelona a cura de Marta Coll.

Col·loqui a les 19 hs / entrada lliure / aforament limitat / inscripcions: marta@angelsbarcelona.com

9 febrer

Daniela Ortiz i Laura Llevadot: Hospitalitat

Jacques Derrida va escriure el 1997 *De l'hospitalité*, un tractat en què s'adreça al concepte grec de 'xenos', que és l'altre, l'estranger, el desconegut. Derrida proposa dos tipus d'hospitalitat: la condicional, en què 'xenos' està sotmès a les lleis de l'hoste; i la incondicional, en què 'xenos' no ha estat convidat i, per tant, no ha acceptat cap condició, sinó que és un tipus d'hospitalitat -utòpica- en què s'ofereix refugi a qui sigui, vingui d'on vingui.

Quin és el poder d'aquest altre respecte a l'hoste? Qui és l'hoste - l'estat, els individus - i com regula la migració i l'hospitalitat? Sota quina ideologia actua? Com podem desocultar els mecanismes que regeixen aquesta gestió de l'altre?

És precisament aquest el centre del treball de Daniela Ortiz, artista que investiga la situació migratòria de l'altre i la gestió que en fan els estats. En parlarà amb Laura Llevadot, professora de Filosofia Contemporània a la Universitat de Barcelona i que centra la seva investigació en les filosofies contemporànies de l'alteritat, la deconstrucció i les derivacions ètiques del pensament post-metafísic.

16 febrer

Pep Agut i Antoni Vicens: Angoixa

Amb l'obra *Il y a*, Pep Agut vol simbolitzar l'empresonament que pot significar per a l'artista la simple referència a un model antic de representació, en línia amb l'angoixa de les influències que teoritzà Harold Bloom el 1973 per referir-se a l'ambigua relació dels artistes amb els seus predecessors. Aquesta teoria, molt influïda per Sigmund Freud, planteja quin hauria de ser el paper de l'artista contemporani en relació amb la història.

En parlarà amb Antoni Vicens, filòsof i psicoanalista per qui l'angoixa és una experiència de la separació que sorgeix sense res que l'acompanyi. L'angoixa és por a la por, un camí que, en paraules de Vicens, 'ens introdueix en el desert d'allò que no està definit. I si la més alta qualitat humana residís en la capacitat de donar valor a l'angoixa i suportar-la com a cosa pròpia?'

29 febrer

Joan Fontcuberta i Josep Ramoneda: Velocitat

El manifest de postfotografia de l'artista visual Joan Fontcuberta proposa una nova estètica caracteritzada pel potenciament d'estratègies apropiacionistes d'acumulació i reciclatge destinades a posar en entredit el farratge visual dels nous usuaris-productors. Per a Fontcuberta, la fotografia no és creació de veritat, sinó de versemblança i, per tant de ficció.

El context en què proposa el concepte de postfotografia és el de la omnipresència d'imatges i, per tant, de construccions fictícies de la realitat, de representacions temporals que funcionen com a inputs constants i caducs.

La rapidesa a què circulen aquestes imatges no regna ja només el món virtual. Quina és la relació de les imatges amb l'anomenat món real? Quina és la relació de la postfotografia amb aquesta velocitat? I quines les estratègies dels nous usuaris-productors, si n'hi calen, per poder-la gestionar? En parlarà amb Josep Ramoneda, filòsof i director de la revista d'humanitats i economia La Maleta de Portbou, que vol ser una plataforma que convidi a la reflexió llarga i lenta.

8 març

Jorge Ribalta i Manuel Cruz: Memòria urbana

Les sèries fotogràfiques de Jorge Ribalta són documents de pràctiques quotidianes, gairebé rituals, que tenen lloc a l'esfera pública, en un context urbà: des dels rituals d'oci del festival Sónar, que captura a Sur l'herbe (2005-2008), fins a la recodificació de la geografia visual del flamenco amb Laocoonte Salvjae (2011). Aquests processos són també recodificacions de la memòria dels propis llocs que documenta, en contra de l'homogeneïtzació de la memòria segons discursos preestablerts.

Es pot llegir aquesta ritualització de la quotidianitat com un procés alternatiu a l'homegeneïtzació de la memòria urbana? Quin és el lloc que han d'ocupar la memòria i l'oblit en el món actual? Aquesta és una de les línies d'investigació de Manuel Cruz, Catedràtic de Filosofia Contemporània a la Universitat de Barcelona, que explora també les teories de la subjectivitat contemporànies i les filosofies de l'acció.

29 març

Mabel Palacín i Manuel García-carpintero: Mirades

Els règims de visió contemporanis projecten el món com a imatge total i inqüestionable, alhora que generen la necessitat de construir-nos a nosaltres mateixos com a image-marca. Per contra, l'artista Mabel Palacín planteja amb la seva obra la imatge com a ens plural des d'on revisar el contracte subjecte-imatge-món. Palacín posa en joc alternatives al funcionament habitual de la imatge per manifestar el seu caràcter provisional i inestable, utilitzant-la i posant-la en contacte amb altres imatges.

Quin és el potencial de la imatge múltiple i inestable com a portadora d'una crítica al règim de visió contemporani? Quines són les eines del subjecte per des-significar la imatge i re-significar-la?

Mabel Palacín en parlarà amb Manuel García-Carpintero, professor del Departament de Lògica, Història i Filosofia de la Ciència de la Universitat de Barcelona i investigador en filosofia de la ment, representació i auto-concepció.

6 abril

Mireia c. Saladrígues i Fina Birulés: Performativitat

A *Specific Representation* (2014) és un projecte de Mireia c. Saladrígues que explora les possibilitats del gest per mostrar la diferència entre allò biològic i allò après, adquirit i interioritzat com a vàlid. Aquests rituals apresos determinen els nostres moviments en els espais artístics, estructures rituals que són performatives: conviden els visitants, conscient o inconscientment, a interpretar una específica representació o performance.

Aquesta línia de pensament està sobretot influenciada per Jacques Derrida i Judith Butler, que teoritzaren com la repetició d'aquests rituals constitueix allò que anomenem identitat. L'espai esdevé en l'obra de Mireia c. Saladrígues un altre agent performatiu, sigui l'artístic o el quotidià, influenciat per allò que Bourdieu anomena condicions de producció cultural. Quin és el potencial de l'espai performatiu i com s'adapta al subjecte contemporani per poder re-significar la seva identitat? És també la repetició dels mateixos codis de construcció d'espai una performativitat ja assimilada? Quines són les possibilitats del subjecte per lliurar-se de la rigidesa d'aquestes estructures?

Mireia c. Saladrígues en parlarà amb Fina Birulés, professora del Departament d'Història de la Filosofia, Estètica i Filosofia de la Cultura i especialista en qüestions de teoria feminista i subjectivitat política.

12 abril

Mireia Sallarès i Josep Maria Esquirol: Desig

A Mireia Sallarès li agrada citar una frase que Maite Larrauri inclou al seu llibre de filosofia sobre Gilles Deleuze: 'Tan difícil és desitjar que inclús resulta fàcil aconseguir allò que es vol'. Per ella, el desig és una filigrana, un procés complex amb què sovint ens confrontem. Desitjar és difícil perquè implica la construcció mateixa del desig. L'artista inclou la frase de Deleuze a una sèrie de papers picats, elaborats juntament amb un artesà mexicà, que formen part del projecte *Las Muertes Chiquitas*, un conjunt d'entrevistes a dones mexicanes sobre l'orgasme femení, en un context en què s'entén com a plaer i desig però també com a violència, dolor i mort.

Mireia Sallarès creu que el cos, des del desig i el plaer, ha de ser un espai de resistència. Josep Maria Esquirol presenta la resistència íntima com a resposta davant del nihilisme, mitjançant el que ell anomena una 'filosofia de la proximitat'. Quines relacions podem establir entre desig i resistència? És la intimitat l'espai natural d'aquesta resistència? Quina és la seva vessant política?